

ohrozil tím její spoluvlastnické právo, čímž osvědčen jest již také druhý předpoklad, totiž nebezpečnoství podle §u 381 čís. 1 ex. ř. Stačí podle tohoto předpisu obava, že by jinak soudní vymáhání nebo uskutečnění nároku, zejména změnou dosavadního stavu, bylo zmařeno nebo značně stíženo; stačí, že změna dosavadního stavu jen hrozí, a není ani zapotřebí, aby již byla započala. Okolnosti, kterými navrhovatelka odůvodňovala, proč nechce přístavbu dovoliti, totiž že se bojí dalšího zadlužení, jsou jen pohnutkou jejího nesouhlasu a jsou pro povolení prozatimního opatření nerozhodné. Stačí, že souhlasu neudělila. Rovněž nerozhodno jest, jak daleko přístavba již pokročila a jaké majetkové újmy mohou ze zastavení přístavby spoluvlastníkům domu vzejíti. To uvážiti, bylo věcí navrhovatelky, než návrh na zákaz přístavby učinila. Dovolací soud může přezkoumati usnesení rekursního soudu jen podle stavu, jaký tu byl v době, kdy první soud o návrhu rozhodoval. Novoty, uváděné odpůrcem v rekursu a novoty, uváděné ohroženou stranou v dovolacím rekursu, musí zůstatí nepovšimnuty. To platí také o tvrzení odpůrcově, že navrhovatelka jest jeho manželkou a že on jest zákonným správcem jejího jmění (§ 1238 obč. zák.), neboť v návrhu nebylo o manželském poměru ani slova a ze stejného přijetí nelze na takový poměr souditi, protože by mohlo jíti na př. také jen o sourozence. Protože však odpůrce před rozhodnutím nebyl vyslechnut a nemohl tedy své námitky přednésti, přísluší mu podle §u 397 ex. ř. odpor, v kterém ovšem i novoty může uplatniti, což také skutečně učinil; teprve v řízení o odporu bude dotyčné sporné otázky nutno řešiti.

Čís. 5489.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

S hlediska §u 1 zák. jest nezávažno, jakou škodu utrpí povolením odkladu strana vypovídající, že byla výpověď povolena z důvodu §u 1 (2) čís. 10 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. a jaký vliv má odklad na zaměstnanost zřízenců té neb oné strany.

Pojem »náhrady odpovídající potřebě«.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1925, R I 978/25.)

Vlastníci domu vymáhali na obuvnické firmě B. vyklizení obchodních místností, z nichž byli dali firmě B. pravoplatně soudní výpověď z důvodu §u 1 (2) čís. 10 zák. na ochr. náj. (potřebující místností pro sebe). Návrh firmy B., by byl povolen odklad exekuce vyklizením, soud prvního st. l. zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by o návrhu na odklad dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dle §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. lze odložití exekuci vyklizením najatých místností, nemá-li povinný bez své viny jiné potřebě odpovídající náhrady. Jiných podmínek zákon nežádá, a

proto jest nezávažno, jakou škodu utrpí strana vypovídající povolením odkladu. Rovněž nezávažno jest, že výpověď byla povolena z důvodu §u 1 (2) čís. 10 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. a jaký vliv má odklad na zaměstnanost zřízenců té neb oné strany. Stěžovatel snaží se dovoditi, že strana vypovídaná má náhradu potřebě odpovídající v domě čís. 24 v Č. Ale tu již rekursní soud zcela správně dovodil, že ona malá místnost neodpovídá potřebě strany vypovídané, a stačí stěžovatele odkázati na tyto důvody napadeného rozhodnutí. Z té okolnosti, že si strana vypovídaná tuto místnost opatřila, nelze ještě dovozovati, že se tím vzdala ochrany dle zákona čís. 51/1925. Městský úřad v Č. potvrzuje sice nouzi bytovou v tomto městě, ale přece ze spisu výpovědního vyšlo na jevo, že Bohumil S., jenž jest vlastníkem prodejny obuvi firmy B., opatřil náhradní místnosti v domě Anny O-ové č. p. 442 pro firmu H. Nelze pochybovati, že, podařilo-li se Bohumilu S-ovi, vlastníku to právě oné prodejny, jež ze sporných místností v domě čís. 261 má býti vyklizena, získati pro firmu H. náhradní místnosti, jest vzhledem k úzkému poměru Bohumila S-a k straně vypovídané patrné, že tato při náležité dbalosti (§ 1297 obč. zák.) mohla získati tyto místnosti přímo pro sebe, ale ovšem jen tehdy, byla-li Anna O-ová k pronájmu jich ochotna nejen pro firmu H., nýbrž po případě i přímo pro stranu vypovídanou. Tato okolnost není zjištěna a jest třeba v tomto směru šetření doplniti. Druhou otázkou bude, zda místnosti v domě čís. 442 by byly pro vypovídanou stranu náhradou její potřebě odpovídající. Prvý soudce nazývá tyto místnosti prostě »jinou náhradou«, ale spolehlivě nezjistil, zda místnosti ty jsou náhradou odpovídající potřebě strany. I v tomto směru bude třeba šetření doplniti. K pojmu »náhrady odpovídající potřebě« uvéstí jest toto: V nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. byl podmínkou odkladu nedostatek »přiměřené náhrady« a poprvé v zákoně ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. mluví se o »náhradě odpovídající potřebě«, což dle Kubišty (výklad k zák. o ochr. náj. a k zák. o odkladu exekuce vyklizením z 1923 str. 127 a 23) znamená v podstatě »dostatečnou náhradu«, t. j. náhradní místnosti, které se srovnávají s nezbytnou potřebou rájemníkovou, vyvolanou tím, že má dosavadní místnosti vykliditi. I v tomto směru bude třeba šetření doplniti.

Čís. 5490.

prv. 13218

Třebas nároky bagatelní byly projednávány společně s nároky nebagatelními, jest dovolání ohledně nich nepřipustné. Rozhodl-li odvolací soud nepřipustně o odvolání ohledně oněch nároků, nemůže odvolací soud, odmítнув dovolání, ježto jde o věci bagatelní, zrušiti také rozsudek odvolacího soudu a odmítnouti též odvolání.

Při projevech konkludentními činy dlužno hleděti ku všem jednotlivostem případu, k celému ději v jeho souvislosti.

Dělník ztrácí nárok na úplatu (§ 1155 obč. zák.), jen pokud službu odepřel anebo na jeho straně vyskytly se překážky, by služby opětne nekonal. Stačí však, že jest k práci ochoten, k ní připraven. Zaměstnavatel musí ho napřed vyzvati ke smluvené práci.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1925, Rv I 1310/25.)